

לילה קורא

צפור הלילה
 לוחשת לי להתעורר
 מביטה מן הכלוב
 על הליל בחוץ.
 השקט קורע עולם,
 הלילה קורא לה
 להצטרף אליו
 על החלון היא
 עדין עומדת.
 את כנפיה פורשת
 לעוף אל האשר,
 אבל לא מצליחה
 מן הכלא לברח.
 והלילה קורא לה.

קר

אני פה לבד כבר שעות.
 אחת לכמה זמן מישהו מגיע ועוזב.
 רק הרדיו מדבר אלי
 אבל לא כל מלותיו ברורות לי.
 המלים שלו מרחפות בחדר
 הקטן והדחוס הזה
 שמלא לעיפה בספרים, בחוברות, בקלטות
 ויש בו מעט מדי אור ואויר
 וגם מעט מדי
 אנשים.

שמים של תמוז

שמים כחלים של תמוז על העמק
 ואויר חם, מחניק
 בבית
 עומדים רק סימני שאלה.
 אין עוד מלבדם.
 וכלם מדברים עם כלם,
 אך לאיש אין תשובות
 ואלהים לא מגלה פתרונים.
 והספק, והפחד, והתקווה, והצפיה,
 מכרסמים
 כמו חבורת עכברים רעבים שנכנסו למחסן הקבוץ.
 עוד מעט ולא ישאירו כלום.

*

נוגע בצויר שאינו דיוקן –
 לחישות, טפטופים
 המעט שהרוה,
 בכל התענגתי, כמשוש עור.

חלקנו אצבעות בלבד
 חצאי שירים,
 אהבת חכמה, בפרוטות.

אך הזכרונות לא מרפים
 ואין בכחי לשקר להם,
 את חסרה לי.

חברים וידיים זרות אינם מנחמים,
 אין הם יודעים חיים שלמים
 שקפלו לדקות.

הערת בי פרא
 ודהרת אתו עד
 שכתם לבי עטר שמלתך
 היתר נותר
 היכן שאת בציורי הדוהה
 המקום שאני נוגע בו כעת.